РІШЕННЯ
РАЗОВОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ВЧЕНОЇ РАДИ
ПРО ПРИСУДЖЕННЯ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Здобувач ступеня доктора філософії Ван Хунхай, 1977 року народження, громадянин Китайської Народної Республіки,

освіта вища: закінчив у 2008 році Університет Сучжоу за спеціальністю «Обчислювальна та утилізаційна техніка», ступінь магістра,

аспірант Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця,

виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Менеджмент» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Разова спеціалізована вчена рада ДФ 64.055.093, утворена наказом Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця від «27» серпня 2026 року № 275, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –

Тетяни ВЛАСЕНКО, доктора економічних наук, професора, завідувачки кафедри економіки підприємства та організації бізнесу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Рецензентів –

Ольги МАЙСТРЕНКО, кандидата економічних наук, доцента кафедри креативного менеджменту і дизайну, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Анни ЧЕРЕДНИК, кандидата економічних наук, доцента, доцента кафедри економіки підприємства та організації бізнесу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця;

Офіційних опонентів –

Олександра ДОРОФЄЄВА, доктора економічних наук, професора, професора кафедри економіки та публічного управління, Полтавський державний аграрний університет;

Сергія КИРИЛЕНКА, кандидата економічних наук, старшого викладача кафедри підприємництва і торгівлі, Західноукраїнський національний університет,

на засіданні «23» жовтня 2026 року прийнято рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 07 «Управління та адміністрування» Ван Хунхай на підставі публічного захисту дисертації «Формування соціально-комунікаційного забезпечення організації» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Дисертацію виконано у Харківському національному економічному університеті імені Семена Кузнеця, Міністерство освіти і науки України, м. Харків.

Науковий керівник – Тетяна БЛИЗНЮК, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри креативного менеджменту і дизайну, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому містяться нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, присвячених теоретико-методичному обґрунтуванню формування соціально-комунікаційного забезпечення (СКЗ) організації в умовах цифрової трансформації та воєнного стану. У дисертації систематизовано теоретичні засади становлення концепції соціально-комунікаційного забезпечення, удосконалено понятійно-категоріальний апарат та запропоновано авторське визначення СКЗ організації як функціональної підсистеми сучасного менеджменту, яка об'єднує змістові, інституційні та технологічні компоненти соціальної взаємодії, спрямованої на формування безпечного, інклюзивного та стійкого комунікаційного середовища. Обґрунтовано самостійність СКЗ як

категорії менеджменту через її розмежування з поняттями «організаційні комунікації», «внутрішні комунікації» та «комунікаційний менеджмент».

Розроблено інтегральну модель СКЗ організації на основі діагностично-програмного підходу, яка об'єднує чотири взаємопов'язані блоки (діагностичний, стратегічного планування, цільових програм та впровадження й моніторингу) та забезпечує перехід СКЗ від стабілізуючої до адаптивної системи (Іскз $\geq$ 2,1). Запропоновано методичний інструментарій діагностики і моніторингу СКЗ організації, що включає анкетні опитування трьох типів, технічні аудити, комунікаційні метрики та аналітичні рамки (матриця ранжування розвитку рівня СКЗ, шаблон GAP-аналізу, дашборд моніторингу трендів). Сформульовано класифікацію типів розвитку СКЗ організації («адаптивний», «прихований потенціал», «технологічно залежний», «критичний розрив») на основі співвідношення розвитку чотирьох компонентів СКЗ з використанням інтегрального показника Іскз та коефіцієнта варіації V. Розроблено диференційовані практичні рекомендації щодо формування СКЗ організації за трьома вимірами: типом розвитку СКЗ, сферою діяльності та формою власності, а також п'ятифазну дорожню карту впровадження інтегральної моделі загальною тривалістю 24 місяці, що має істотне значення для галузі знань 07 «Управління та адміністрування» (спеціальність 073 «Менеджмент»)

Здобувач має 10 наукових публікацій за темою дисертації, з них 5 наукових публікацій відповідають вимогам пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та припинення дії рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (із змінами):

1. Wang Honghai, Borysenko D. Social and communication support of the organization: theoretical foundations, approaches and strategic importance in the

context of digital transformation. *Економіка та суспільство*. 2025. Вип. №77 (фахове видання, категорія Б)

DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-77-72

URL: https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/6429/6369

2. Blyznyuk T., Wang H. Social communications in the context of socio-communication engineering. *Ukrainian journal of applied economics and technology*. 2024. Volume 9. № 4. P. 403 – 406 (фахове видання, категорія Б)

DOI: https://doi.org/10.36887/2415-8453-2024-4-61

URL: https://ujae.org.ua/en/social-communications-in-the-context-of-socio-communication-engineering/

3. Ван Х. Аналіз організаційних аспектів соціально-комунікаційного забезпечення організацій. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2026. Том 11. № 1. С. 267 – 270 (фахове видання, категорія Б)

DOI: https://doi.org/10.36887/2415-8453-2026-1-49

URL: https://ujae.org.ua/en/analysis-of-organizational-aspects-of-social-and-communication-support-in-organizations/

4. Wang Honghai, Blyznyuk T. Conceptual models and methodological tools for diagnosing organizational social and communication support. *Актуальні питання економічних наук.*2026. Вип. 23 (фахове видання, категорія Б)

DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.20668122

URL: https://a-economics.com.ua/index.php/home/article/view/1640/1605

5. Wang Honghai. Information technologies as a component of the social and communication support of an organization. *Сталий економічний розвиток: інноваційні підходи та стратегічні перспективи:* колективна монографія / за заг. ред. д.е.н., проф. Т. В. Полозової. Харків: ХНУРЕ, 2024. С. 48-56 (одноособіний розділ у колективній монографії)

DOI: https://doi.org/10.30837/EK.2024.004

URL: https://publish.nure.ua/catalog/view/713/1117/9036

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти) та висловили зауваження:

Офіційний опонент Олександр Вікторович ДОРОФЄЄВ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри економіки та публічного управління Полтавського державного аграрного університету, надав позитивний відгук із зауваженнями:

1. Дискусійним видається логіка обґрунтування вагових коефіцієнтів інтегрального показника $I_{ССКЗ}$ (стор. 144-145). У підрозділі 2.3 зазначено, що ваги встановлювалися за принципом: механізми, для яких респонденти частіше декларують потребу у значних змінах, отримують вищу вагу. Водночас за шкалою оцінювання (табл. 2.5) варіант «потребує значною мірою» оцінюється в 0 балів, а «не потребує» – у 3 бали. За такої побудови компонент, що перебуває в найгіршому стані, одночасно отримує і найнижчу бальну оцінку, і найбільшу вагу, що спричиняє подвійний вплив однієї й тієї ж характеристики на підсумковий індекс. Доцільно було б пояснити, чому не застосовано усталені процедури зважування (метод аналізу ієрархій, ентропійний метод, узгоджену експертну оцінку) та порівняти результати ранжування організацій за альтернативними наборами ваг.

2. Потребує уточнення характеристика емпіричної бази дослідження. У тексті вибірка описується подвійно: як опитування працівників 45 українських організацій і водночас як 45 опрацьованих анкет (у висновках – «45 організацій, n=45», стор. 220). Залишається нез'ясованим, що є одиницею аналізу – організація чи респондент, і скільки анкет припадає на одну організацію. Твердження про репрезентативність вибірки за наявної гендерної асиметрії (75,6% жінок, стор. 98) також потребує додаткової аргументації із зазначенням розрахункової похибки та довірчих інтервалів.

3. У переліку методів дослідження задекларовано використання методів математичної статистики (стор. 23), проте в тексті роботи вони застосовані переважно на рівні описової статистики – розподілів частот і відсоткових співвідношень. У дисертації не наведено коефіцієнтів кореляції (стор. 130),

оцінок статистичної значущості міжгрупових відмінностей, а також показників внутрішньої узгодженості та надійності авторського анкетного інструментарію (стор. 96-148). При цьому термін «кореляція» вживається в описовому, а не в статистичному значенні. На нашу думку, доповнення роботи відповідними розрахунками суттєво посилило б доказовість висновків про галузеві та демографічні відмінності у сприйнятті компонентів СКЗ.

4. У підрозділі 3.2 автор коректно застерігає, що значення панелі моніторингу тенденцій (табл. 3.13) є ілюстративними (стор. 191), а квартальні показники Q2-Q4 побудовані на основі динамічної моделі очікуваного поетапного впровадження (стор. 192). Таким чином, апробація запропонованого інструментарію фактично здійснена на змодельованих, а не на фактично зафіксованих даних. Ураховуючи наявність трьох довідок про впровадження, роботу було б доцільно доповнити результатами реального застосування моделі щонайменше на одному з підприємств (ТОВ «ПЕТРОМЕТАЛ УКРАЇНА» або ТОВ «Євробуд-2002») із наведенням динаміки $I_{СКЗ}$ «до» і «після» впровадження запропонованих заходів.

5. Ураховуючи спеціальність, за якою виконано дисертацію, дещо фрагментарно висвітлено зв'язок рівня розвитку СКЗ із результативністю господарської діяльності організації. Серед наукових результатів заявлено визначення впливу комунікаційних механізмів на господарську діяльність, а в щорічному циклі оцінювання (стор. 211) передбачено вимірювання показників бізнес-впливу – плинності кадрів, продуктивності, задоволеності клієнтів. Проте цей зв'язок залишається окресленим процедурно: у роботі не показано, як саме зміна $I_{СКЗ}$ співвідноситься з переліченими показниками, і не наведено відповідних кількісних оцінок. Позитивно оцінюючи виокремлення автором шести груп ризиків упровадження та стратегій реагування (табл. 3.16), зазначимо, що ризики схарактеризовано лише за ймовірністю виникнення, без оцінки масштабу можливих наслідків та без орієнтовних ресурсних і часових параметрів запропонованих заходів, що ускладнює їх пріоритизацію на практиці.

Офіційний опонент Сергій Вікторович КИРИЛЕКО, кандидат економічних наук, старший викладач кафедри підприємництва і торгівлі Західноукраїнського національного університету , надав позитивний відгук із зауваженнями:

1. У роботі запропоновано виокремлення чотирьох типів розвитку СКЗ організації («адаптивний», «прихований потенціал», «технологічно залежний», «критичний розрив»). Водночас на с. 137 автор вводить поняття «середній (перехідний) рівень» (1,1–2,0), який не має чіткого співвідношення із зазначеними типами в матриці ранжування (рис. 3.3). Доцільно було б уточнити, до якого саме типу належать організації з різними значеннями цього перехідного рівня.

2. Під час розрахунку інтегрального показника $I_{СКЗ}$ автор використовує диференційовані вагові коефіцієнти для виробничої сфери та сфери послуг. Однак у тексті не наведено обґрунтування порогових значень для віднесення організацій до відповідних рівнів розвитку (0–1,0; 1,1–2,0; 2,1–3,0). Варто було б пояснити методологію визначення саме цих меж.

3. У розділі 3 автор пропонує методичний інструментарій діагностики і моніторингу СКЗ організації, який включає чотири компоненти. Водночас не зовсім зрозуміло, яким чином здійснюється інтеграція результатів різних методів оцінки (опитування, технічний аудит, метрики) для формування єдиної аналітичної картини стану СКЗ організації. Бажано було б детальніше розкрити процедуру агрегування даних.

4. Робота містить значний обсяг теоретичного матеріалу (розділ 1), який передує безпосередньому представленню інтегральної моделі (рис. 3.1). Модель з'являється лише після тривалого теоретичного обґрунтування, що дещо ускладнює сприйняття. Доцільно було б представити модель одразу після абзацу, де вперше згадується її побудова.

Рецензент Анна Олегівна ЧЕРЕДНИК, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економіки підприємства та організації бізнесу

Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. Автором обґрунтовано соціально-комунікаційне забезпечення організації як самостійну категорію менеджменту та проведено його розмежування з поняттями організаційних комунікацій, внутрішніх комунікацій і комунікативного менеджменту. Водночас більш детальне визначення меж відповідальності менеджменту соціально-комунікаційного забезпечення та інших функціональних підсистем організації дозволило б ще чіткіше окреслити сферу практичного застосування запропонованої категорії.

2. Значну увагу в дисертації приділено диференціації соціально-комунікаційного забезпечення залежно від сфери діяльності та форми власності. Разом із тим доцільним було б додатково врахувати розмір організації, оскільки комунікаційна архітектура малих, середніх і великих організацій може істотно відрізнятися за рівнем формалізації та складністю інформаційних потоків.

3. Запропонована класифікація типів розвитку соціально-комунікаційного забезпечення має значну практичну цінність. Водночас дискусійним є питання стабільності належності організації до певного типу в динамічному середовищі. Доцільно було б більш детально розглянути критерії переходу організації з одного типу розвитку соціально-комунікаційного забезпечення до іншого.

4. Автором запропоновано диференційований підхід до розрахунку інтегрального показника ІСКЗ для виробничої сфери та сфери послуг. Вважаю перспективним подальше дослідження можливості адаптації вагових коефіцієнтів до окремих галузей, оскільки навіть у межах виробничого сектору специфіка комунікацій може суттєво відрізнятися.

5. Важливою складовою дисертації є врахування умов воєнного стану. Водночас окремого поглибленого дослідження заслуговують питання довгострокової трансформації соціально-комунікаційного забезпечення після завершення воєнного стану, зокрема переходу від кризових моделей комунікації до моделей відновлення, розвитку та організаційної стійкості.

Рецензент Ольга Валентинівна МАЙСТРЕНКО, кандидат економічних наук, доцент кафедри креативного менеджменту і дизайну Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук із зауваженнями:

1. 1. У роботі запропоновано чотири типи розвитку СКЗ («адаптивний», «прихований потенціал», «технологічно залежний», «критичний розрив») та окремо введено поняття «середній (перехідний) рівень» (1,1–2,0). Однак у тексті недостатньо чітко простежується кореляція між цими типами та рівнями. Доцільно було б конкретизувати, якому саме типу відповідає кожен із діапазонів перехідного рівня, та уніфікувати відповідну термінологію.

2. Використання диференційованих вагових коефіцієнтів для розрахунку інтегрального показника $I_{СКЗ}$ є методологічно виправданим. Водночас виникає питання щодо обґрунтування обраних порогових значень для віднесення організацій до рівнів розвитку (0–1,0; 1,1–2,0; 2,1–3,0). Бажано було б детальніше висвітлити процедуру визначення саме цих меж, можливо, з використанням методів експертних оцінок або статистичного аналізу емпіричних даних.

3. Запропонований методичний інструментарій діагностики та моніторингу СКЗ містить чотири компоненти (опитування, технічний аудит, метрики, аналітичний framework). Однак механізм інтеграції результатів застосування різних методів у єдину аналітичну картину потребує більш детального опису. Бажано було б розробити чіткий алгоритм агрегування даних з різних джерел, що підвищить практичну застосовність запропонованого інструментарію.

4. Структура роботи передбачає значний обсяг теоретичного матеріалу (розділ 1), який випереджає безпосереднє представлення інтегральної моделі (рис. 3.1). Для покращення сприйняття матеріалу доцільно було б візуалізувати модель безпосередньо після першої згадки про неї, що дозволило б читачеві одразу бачити структурну схему та співвідносити з нею подальші пояснення.

Голова спеціалізованої вченої ради Тетяна Анатоліївна ВЛАСЕНКО, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри економіки підприємства та організації бізнесу Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, надала позитивний відгук без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада ДФ 64.055.093 присуджує Ван Хунхай ступінь доктора філософії з галузі знань 07 «Управління та адміністрування» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої ради _____ (підпис) Тетяна ВЛАСЕНКО (власне ім'я та прізвище)

М.П.